

Täiuslikkuseni lihvitud balletipaar

Ballett

«Luikede järv»

Peaosades Marina Antonova
ja Guy Albouy

12. oktoobril
Estonia teatris

RIINA LUIK
riina.luik@postimees.ee

Marina Antonova ja Guy Albouy, kes täna õhtul külalistena «Luikede järves» üles astuvad, on Euroopa balletilavadel nõutud paar. Kahe erineva tantsukooli, kultuuri, keele ja rahvuse kokkupõrge laval on ühtaegu nii plahvatusohtlik kui ka lummav.

Tõenäoliselt poleks Marina Antonova kunagi Voroneži balletikooli astunud, kui ta poleks sportvõimlemise trennis oma rangluid murdnud. Õnnetus, mis tõmbas Venemaa olümpiakoondise ettevalmistusrühmas käiva 14-aastase tütarlapse sportlaskarjäärile kriipsu peale, sai kaude lähetuseks balletimaailma.

Nimelt valmistasid vanemad harjutamist jumaldavale tütrele ette pehme maandumise rahvatantsurühmas. Tantsuõpetajal ei jäänud Marina andekus tähele panemata ja ta soovitas midagi täiesti hullumeelset – balletikooli. Kõheldes, aga siiski, astus Marina Voroneži balletikooli ja lõpetas selle mõned aastad hiljem kiitusega.

Ülinobedalt küpsenud talent sai nagu tõelises vene muinasjutus pakkumise, millest äjalõpetanu ainult unistada võib – solistikoha Donetski ooperi- ja balletiteatrisse, juba samal aastal saavutas ta mainekal Jacksoni balletikonkursil

Kevadel tantsisid Marina Antonova (Odette/Ottilie) ja Guy Albouy (Prints Siegfried) «Luikede järve» Eestis esimest korda ja pälvisid publikult enneolematu aplausi.

Harri Rospu

sainmal aastal saavutas ta maailmal Jacksoni balletikonkursil USAs märkimisväärse kolmanda koha. Täheleand jätkus Richmondi balletitrupis.

Nagu tuli ja vesi

Järgnes kaheksa aasta pikkune Düsseldorfis periood, mis viis juba kogemustega Antonova kokku uue lavapartneri ja hilisema elukaaslase, prantslase Guy Albouyga. Vastastikune usaldus kasvas *sammhaaval*, sest lisaks koolkondade erinevusele pörksid kokku ka tantsijate naturid.

«Ega me alul teineteisest nii väga vaimustatud olnudki,» tõdeb Antonova ja lisab, et oli ta ju aastaid tantsinud ühe ja sama partneri, oma eelmise abikaasaga. Nüüd pidi ta koos Albouyga kõike otsast peale alustama. Siiski tõestas esimene ühine ülesastumine 1996. aastal «Pähklipurejas», et neil on koos rohkem võita kui kaotada.

Marina Antonova ei häbene tunnustada, et on oma partnerile äärmiselt tänulik nii kannatlikkuse kui ka mõistvuse eest ja et pärast kümnet aastat koostantsimist on nad saavutanud selle, mida iga tantsupaar enim ihkab – täiusliku teineteisetunnetuse.

«Kõige tähtsam on usaldus, tahan olla partneris 100% kindel. Ainult selle olemasolu annab võimaluse tantsida rolli ka psühholoogilises plaanis usutavaks,» sõnastab Antonova lihtsa, kuid vankumatu tõe.

Albouy on partneri tugevast karakterist ja täiuseihalusest vaimustuses: «Marina on elus – plahvatuslik ja ettearvamatu, samas nii täiuslik!»

Antonovale omakorda ei jäänud märkamata Albouy andekus.

Lyoni konservatooriumis õppinud Albouy on saanud

küll klassikalise koolituse, kuid tunnustab, et pigem eelistati koolis siiski modernsemat repertuaari. «Otsisin kogu aeg «midagi muud», ja leidsin selle kohtudes Marinaga – sain alles siis tõeliselt aru, mida tähendab klassikaline ballett.»

Klassikale truud

Lemmikrollide kohta ütlevad mõlemad nagu ühest suust, et eelistavad ballette, millel lisaks huvitavale tantsukeelele on jutustada ka oma lugu. Ses mõttes olevat ületamatu «Romeo ja Julia», mida paar tulevikus ka Eesti publiku ees tantsida sooviks.

Modernsem tantsukeel, mis kipub balletiteatrite repertuaaris üha enam esile, oli ka põhjuseks, miks paar Saksa maalt lahkus ja vabakutseliseks hakkas.

Alles äsja Münchenis koge-

sid nad ilmekalt, mida tähendab mitteamvestamine publiku ootustega.

«Publik lahkus noorte kooregraafide õhtult vilistades ja uksi paugutades. Kui publik tuleb kalli raha eest teatrisse, on tal omad ootused ja sellega tuleb arvestada,» selgitab Antonova.

Kumbki neist ei karda lahvata lahkuda, sest pika karjääri jooksul on jõutud ka tuleviku- le mõelda. Albouy kavatses rakendada oma massöörioskusi, Antonovat ootavad väikesed baleriinid Sloveenias, Ameerikas ja Ukrainas.

«Kui peaksin ühe sõnaga väljendama seda, mida ma laval praegu tunnen, siis on see «täiuslikkus». Kuid selle tõdemuseni jõudmine on tantsijale märk oma võimete absoluutsest tipust ja paraku ka kõige õigem aeg lahkumiseks.»